

hooren hoe u 't verder gesteld heeft? Mijn naam is Hoogland."

„O! Natuurlijk. Ik heet Pauline Hermans en mijn hospita hier is mevrouw ten Tussendam.... Ja, 't is waar.... uw adres, als 'k het nog eens nodig mocht hebben. Je kunt niet weten."

Huib gaf haar straat en nummer op. „'t Is boven", voegde hij erbij. „Mocht u zelf komen, drie korte drukjes op de schelknop, dan wordt u stellig open gedaan."

„O juist." Pauline glimlachte. „Ik zal het onthouden. Dag meneer Hoogland. Tot ziens dan." Hij hoorde 't aan de uitspraak: zijn naam zei haar niets bijzonders. Geen wonder natuurlijk. Medici en litteratuur! En dan, er zijn zoovele Hooglands. „Juffrouw Hermans! Aha, daar komt de thee.... Dames.... Het beste verder...."

Nog even een schichtige blik naar het smartebeeld op de rustbank daar — en Huib liep weg.

Maar nog geen vijftig schreden was hij gegaan, gejaagd en driftig, in 't nu haast volkomen duistere buiten — tusschen huizen-in-aanbouw en open vakken, waar spokige schaduwen trilden, regen en wind hem opnieuw bestookten — of stilstaan moest hij, diep ademhalen en krachtig een vuist op zijn borst drukken. Zoo fel en benauwd het weêr bonsde daar. 't Was of nog woester, heviger, dan de gierende stormvlagen om hem heen, de wroetende, elkaar onderling bevechtende denksels en voorstellingen, diep in zijn binnenste huilden en woedden. Wanhoop en geluk-door-schoonheid, een wonderlijk sterke bekoordheid en de somberste ontgoocheling, ontmoediging, alles lag daar plotseling dooréén gesmeten — geen weg, geen licht zag hij erin. Huib herinnerde 't zich toch: opgewekt en vol kracht en hoop, moedig en geestdriftig had hij geloopt, door dezen storm en duisternis, nog geen half uur geleden. En nu? Kleinheid en schaamte, bewondering voor anderen en zelf-verachting! God, die onverdraaglijke gedachte: een wereld waarin oude mensen, ziek en uitgeput, langs den weg neerzonken, een zoogenaamde samenleving, stinkend van onrecht, nooddrift, ellende — en daarin hij, die voor niets anders aandacht scheen te hebben dan voor artistieke vraagstukken voor „realisme" of „symboliek", voor stijl en rhytme, en voor de puur gefantaseerde personen, met hun delicate avonturen en ingewikkelde zielstoestanden, in zijn verhalen en tooneelstukken. Belachelijk! Hij en zijn vrienden, opdringen wilden ze, aan wat ze de gemeenschap noemden, hun eigenwijze, kwasi superieure inzichten in 't wereldbestel, hun dweperige plannen en hersenschimmen — en waar het erop aankwam te helpen, te redden, één der millioenen ongelukkigen, die deze wereld bevolken, was een eenvoudig meisje hem verreweg de baas! Daar stonden zijn handen verkeerd, zijn „nerveuse